

MARIA DEL MAR BONET, CANTANT.

Text: BEATRIZ CABEZAS / Fotos: JORDI PLAY

"La música es banalitzada molt"

Maria del Mar Bonet presenta el seu darrer disc, 'Cavall de foc', un recorregut per la música popular dels Països Catalans, segons una visió molt íntima. La cantant mallorquina ofereix un concert de presentació el 30 de març a l'Auditori de Barcelona.

Ja han passat trenta anys d'ençà que Maria del Mar Bonet va aparèixer en el món de la cançó catalana i, com un més dels Setze Jutges, va participar en el moviment de la Nova Cançó. Ara Maria del Mar Bonet continua fent música, amb el seu estil càlid i inconfusible, i ens presenta un nou disc que recull l'essència de la música popular dels Països Catalans. *Cavall de foc* és format per dotze temes trets de la música tradicional de Catalunya, del País Valencià i de les Balears. Només dues de les cançons: "Com un mirall" i "Sa darrera" no són de tradició popular. La cantant mallorquina s'hi fa acompanyar dels seus col·laboradors habituals, Javier Mas o Jordi Gaspar, i de músics que han treballat especialment per a *Cavall de foc*, com ara la companyia Increpación Danza o el grup Al Tall. Maria del Mar Bonet insisteix a aclarir que *Cavall de foc* no és un disc de música tradicional pròpiament dit, sinó un disc basat en la cançó popular, interpretada com la hi dicta el cor.

—En una ocasió va comentar que *Cavall de foc* no era un disc de música popular estricta.

—*Cavall de foc* és un disc de cançons emblemàtiques, cançons que guardava amb l'afany de fer un disc diferent, basat en la música popular, però no amb la intenció de fer un disc de música popular tal com generalment s'entén. La intenció era de fer un disc de música tradicional, però amb una visió molt íntima i molt personal, segons unes coordenades diferents d'allò que se sol

entendre per música tradicional. Donant-hi un color més de cançó intemporal, de sempre. Són cançons incandescentes com el cavall de foc del Comte Arnau. Una cançó molt nostra, però sense la marca del temps, sense aquell color antic. Més aviat hi he volgut donar la marca del temps que visc ara.

—De cançons populars, n'hi ha un munt en la nostra tradició. Com els ha triats, els dotze temes de *Cavall de foc*?

—La tria s'ha fet amb el temps. Els dotze temes són cançons que, a mi, em van agradar en un cert moment, i les he anat guardant tota una colla d'anys per fer-ne un disc. Les cançons de *Cavall de foc* són cançons intemporals que formen part de la vida del nostre país, però he triat les que em permetien d'expressar allò que jo volia. De cada cançó, n'he fet valoracions musicals i emocionals.

—Al disc hi ha cançons de Catalunya, del País Valencià i de les Illes. Què les lliga?

—Totes són lligades per mi. He tractat cada cançó com m'ho demanava, tot respectant-ne l'accent de cada àrea catalana, però sempre d'una manera personal. La unió de les cançons és el meu estil. Com que sempre

he pensat que són la llengua dels Països Catalans, no les trobo gens diferents les unes de les altres, ben altrament, tenen molt a veure les unes amb les altres.

—Es podria considerar un tribut als Països Catalans?

—No, perquè per mi sempre ha estat així. El País

"Un artista allò que intenta és millorar, més que no evolucionar, de donar el bo i millor de si mateix, hagin passat deu anys, vint o trenta, és indiferent. No compten els anys, sinó la qualitat de la feina."

Valencià, les Illes i Catalunya per mi ja formen part d'aquesta utopia que es diu Països Catalans. Una altra cosa és que tinguin existència oficial o oficiosa. Ara, jo els porto a dintre des de sempre, per mi no són cap utopia, sinó una realitat contrastada i palpable.

—Aquest disc és tot Maria del Mar Bonet.

—Sí, aquest disc l'he fet tot jo, des de la producció, la portada, l'interior... No hi ha res que no sigui jo en aquest disc, perquè tenia moltes ganes de fer-ho així. Quan tens les coses clares, més val que te les facis tu mateixa.

—Al disc, hi col·laboren tot de músics, a més dels habituals, des de la Coral Cantiga fins al grup Al Tall. Com ha anat?

—Les col·laboracions es fan sempre segons la música, les cançons, la feina que has fet, en definitiva segons la producció artística. Tots els ingredients que hi ha en un disc tenen la seva raó de ser i és per aquesta raó que he triat tots aquests músics.

—Sempre li ha agradat de treballar amb els altres músics, fins i tot amb artistes d'unes altres disciplines —amb el ballarí i coreògraf Nacho Duato, per exemple—. Amb qui li agradaria de col·laborar que encara no ho hagi fet?

—No hi he pensat mai, ni hi penso. Ja en surten prou! Sempre és una cosa casual, ho deixo a les trobades. Sempre que penses en la teva feina penses en els teus propis ingredients, en la teva manera de veure-la. Si després hi ha gent que vol fer coses amb tu o que et proposa de fer-ne, doncs molt bé, però jo sempre penso en la meua feina d'una manera molt personal.

—Durant aquests trenta anys de passar per tot d'escenaris, com ha evolucionat na Maria del Mar Bonet?

—Jo crec que un artista allò que intenta, més que no pas evolucionar, és millorar, fer uns discos millors, donar el bo i millor de si mateix, dins les seves possibilitats, hagin passat deu anys, vint o trenta, és indiferent. M'he plantejat la música com si fos una escriptora o una pintora. No compten els anys, sinó la qualitat, la manera de donar-ho. Tu fas la teua vida lligada a un treball artístic. Des que comences és sempre com un temps artístic, en el qual ara fas uns discos determinats, ara uns altres, igual que un pintor té una època de pintar amb uns colors i una altra de pintar amb uns altres. La meua feina és així, no he pensat mai que tingués una durada. És una carrera llarga, és una vida. Tu dones la teua vida pel que tu penses de l'art.

—Enyorar l'ambient musical de l'època dels Setze Jutges?

—Cada època té el seu perquè. No m'agrada d'enyorar res. Estaven molt bé les coses que van passar en aquell moment. Estic molt contenta d'haver-les passades, d'haver conegut els Setze Jutges, d'haver-hi tractats i d'haver estat a prop de tot allò que es va fer llavors amb la Nova Cançó. Vaig poder començar a treballar gràcies a tot aquest moviment, que d'alguna manera em va acollir absolutament i em va ajudar moltíssim. Sobretot vaig trobar fàcilment cases discogràfiques disposades a enregistrar. Ara, si hi havia uns avantatges, també hi havia desavantatges. Era una època que tenia coses molt interessants i coses que no ho eren gens. Ara visc una altra època. Cada moment té el seu interès i no m'enyoro. Sí que m'agrada de recordar i tinc uns records magnífics de tot allò i crec que en podem aprendre molt, de tot aquell moviment.

—Si hagués de tornar a començar la seva carrera, creu que ara li seria més difícil, vista l'oferta que hi ha?

—Cada època té les seves facilitats i les seves dificultats. Ara és més complicat per la quantitat de multinacionals grosses que defensen un tipus de música molt comercial i que tota cosa artística, en fi... Però, crec que hi ha dos tipus de música: de bona i de dolenta, i és això que ens ha de fer decidir a l'hora de comprar o sentir música: mirar de trobar les coses bones enmig de tota l'oferta que hi ha. Dins el món comercial també hi ha coses interessants, encara que, en general, no. S'ha de saber triar, perquè la majoria de vegades les coses interessants no es troben en la comercialitat; s'ha de cercar un poquet més.

—I com podem distingir la música bona de la dolenta. No és molt subjectiu això?

—Sí, però és qüestió de sensibilitat. Per a tenir sensibilitat per la música no cal anar a escola. Ara, de tot, se n'ha d'aprendre, i també s'ha d'aprendre a cercar la música que et pot interessar, i cercar-la a tot preu, sense acceptar allò que et donen fàcilment, sinó intentant de comprendre a què ets més sensible. La música és com la pintura i la literatura; ha de tenir un pes específic en el món de la cultura. Jo no aniré a cercar una novel·la per riure només, sinó que hi cercaré un pes específic cultural que sigui interessant i que em permeti d'aprendre moltes coses. I sobretot que et faci millor com a persona. Procuo que tant les cançons com els llibres tinguin uns ingredients que em facin sentir millor com a ésser humà.

—S'ha de trencar el tòpic de la música com a entreteniment?

—Sí, i això és la cosa més dura d'aquest camí que

"Hi ha dos tipus de música: de bona i de dolenta, i és això que ens ha de fer decidir a l'hora de comprar o de sentir música, mirar de trobar les coses bones enmig de tota l'oferta que hi ha."

seguim els músics i els cantants. Sentint música a qualsevol sala d'espera, a l'aeroport, a cal dentista, a l'ascensor..., la música es banalitza moltíssim, s'utilitza per a qualsevol cosa. A vegades m'he de tapar les orelles per no sentir-la, perquè t'ocupa l'espai del pensament, i a vegades és més necessari el silenci que no la música. I sobretot, a l'hora de fer música, allò que més necessites és el silenci. Aquesta invasió musical de tots els terrenys de la vida quotidiana és extraordinàriament malèvola. La música és com la literatura: tu no llegiràs, si no vols, doncs jo no vull sentir música si no vull. Aquesta música que se sent pertot arreu em sembla una imposició molt manipuladora de l'ésser humà. A més a més, després hi ha la gent que no tenen gens de respecte als altres i van pertot arreu amb aquestes ràdios a tot volum, i envaeixen els boscos, les platges, els carrers..., són invasions de falta de respecte també.

—Com observa el panorama actual de la música als Països Catalans?

—La música és molt individual, té a veure amb cada artista i l'artista és molt individual, per molt que els artistes ens nodrim de totes les coses que hi ha. És un camí molt personal, cadascú fa el seu estil. I com en tot, hi ha temporades que surten molts bons músics i n'hi ha que no en surten tants. No a cada època sortiran uns cantants com els que van sorgir a final dels anys 60, primers 70. Ara sorgeixen músics diferents, es tendeix a fer un tipus de música més rockera. També hi ha actualment un ressorgiment de cantautors... Això va com va, no es pot planificar.

—I el futur? Es poden fer prediccions de com serà la música del segle XXI?

—No miro el futur. Espero que sigui bo, però com que és el futur no el puc decidir. El futur, el veig

—S'ha de trencar el tòpic de la música com a entreteniment?

—La música es banalitza moltíssim, s'utilitza per a qualsevol cosa. A vegades m'he de tapar les orelles per no sentir-la, perquè t'ocupa l'espai del pensament, i a vegades és més necessari el silenci que no la música. I sobretot, a l'hora de fer música, allò que més necessites és el silenci. Aquesta invasió musical de tots els terrenys de la vida quotidiana és extraordinàriament malèvola.

—Són camins diferents. L'una cosa a vegades ajuda l'altra. Les aquarel·les que he pintat al disc, les he fetes basant-me en la música, per això són així. Jo no pinto en aquest estil, normalment pinto d'una altra manera, més realista. És la música d'aquest disc que em va fer pintar aquesta portada d'aquesta manera tan fantàstica. Quan treballes en una cosa, t'obre un camí de creació.

—Parlem del futur que tenim més a prop. Quan tindrem un nou treball de na Maria del Mar Bonet?

—Aviat, perquè tinc bastant de material. Acabaré de promoure *Cavall de foc* i després pensaré seriosament en el disc següent. M'agradaria que fos un disc basat en temes que no he enregistrat mai; els he cantats, però no pas enregistrats. Em fa molta il·lusió. I segurament que hi inclouré també cançons noves. Ja ho veurem.

ara, demà, d'aquí a dos mesos..., però no més enllà. No en sé, de planificar més enllà, per mi no té sentit. La vida et va demostrant que, quan vol, comença una cosa i, quan vol, l'acaba. Fer futurismes per mi és molt surrealista. Ser realista és viure el moment que vivim de la millor manera possible, i tan intensament com sigui possible.

—Al disc hi ha pintures seves. Quina és la seva relació amb la plàstica?

—És una manera de viure també. La pintura va molt lligada a la meva persona; no me'n puc deslligar, ni la considero tampoc cap *hobby*; va lligada amb mi com a persona que passa gust creant coses. La pintura és una vida amb la qual em trobo molt de gust. Sempre he pintat, però no m'hi he dedicat del tot. Ho he fet com una cosa molt personal, més que la música.

—Li serveix per expressar allò que no pot expressar amb la música o és un mitjà més?

